

pintures murals, petits quadres del *Via Crucis* que invoquen la Passió de Crist. He visitat capelles modestes, en llocs on l'art constitueix un tret emparentat amb la cultura de l'indret, sigui a Amèrica Llatina o a les missions d'Àsia, però a Alpicat el pintor, o anomenem-lo artista, reflecteix al meu entendre la particularitat, la formalitat estètica, que transmet el sentiment de les persones que vivien quan el *Via Crucis* fou pintat. Es tracta de formes primàries, però amb un toc de romanticisme i naturalisme. Es vol expressar el dolor i tot el procés de la passió del Salvador. Els colors són forts, tant els dels vestits de tots els personatges com el fons del quadre. S'aprecia la voluntat de "l'artista" de conceptuar el realisme i que la il·lusió d'allò que significa sigui percebuda. Jo he resat en cada estació d'aquest *Via Crucis*, que considero excepcional pel comentari que he exposat. És possible sentir-se més commogut davant la pintura d'un gran mestre, resant davant una bella adolescent Verge de Murillo, el drama de la mort del Salvador pintat per El Greco o una escultura "quasi viva" de Miguel Àngel. Però la pintura lloada, que és a vegades una decoració virtual o geomètrica, un complement ornamental de l'arquitectura, no té res a veure amb els petits murals del *Via Crucis* de l'església d'Alpicat. Jo m'he sentit "senzillament" més religiosa davant aquesta plasmació estètica. I entenc l'actitud venerant de les pies senyores que acudeixen al rosari (sempre, a totes bandes, quasi només dones, desgranant els seus precis..., "prega per nosaltres ara i a l'hora de la nostra mort").

Concloc ara, senyor director de la revista, havent tret del congelador unes reflexions, uns sentiments que no han perit. El meu compromís amb Alpicat ha estat i és permanent. La meua història, com la de qualsevol altra persona, és la que m'ha fet. Tinc molt viscut i molt per explicar. Déu permeti que encara pugui recórrer el tros final del meu camí en la vida, junt al meu estimat espòs, per a impregnar més d'amor la convivència familiar, en el meu petit univers que he exposat procurant veure'l, ja des del moment en què vaig ser conscient i quan pas a pas he realitzat el projecte de persona, amb ulls nets i tornar i tornar a Alpicat, per comprovar el vigor i la creativitat de la seva gent, que tendeixen a realitzar un brillant projecte de futur, amb un horitzó obert d'esperança a una vida que els vincula per a una història comuna i en un destí de solidaritat. Que puguin dir: hem fet d'Alpicat un lloc millor per als que ens segueixen.

**Ignacia Serés Justo**

**Pintures del Via Crucis a l'església**



DES DE FORA

67



Festa Major, del 22 al 25 d'agost de 2002. Correfocs.



11 de setembre de 2002. Diada Nacional de Catalunya i 21è. Aplec de la Caxtipanda.



10 i 11 de setembre de 2002. Signatura del document d'agermanament entre Alpicat i Dolceacqua (Itàlia).



20 d'octubre de 2002. Inauguració del carrer de Sant Antoni i carrer de la Bassa.

## Alpicat, any 150 DC

